

Sudijska priča broj 9:

Moj izveštaj sa Evropskog prvenstva za juniorke u Zrenjaninu i Nišu od 3. do 12.9.2010

Za mene Evropsko prvenstvo za juniorke nije počelo 3.9.2010 godine, već mnogo ranije. Počelo je onog trenutka kada sam saznao da ću biti deo Evropskog prvenstva. Od tada sam počeo da odbrojavam dane... Zamišljao sam kako će to sve izgledati, šta ću ja tamo raditi, itd.

Krećem u Zrenjanin ne znajući šta ću da radim. Dolažim u hotel u zakazano vreme, nalazim osobu kojoj treba da se javim. Nakon upoznavanja sa osobom X, bio sam upitan „Šta ćeš ti ovde da radiš“? Na ovo pitanje sam se nasmešio i odgovorio „Ja sam se nadao da ćete mi to vi reći“.

Tek po dolasku u Zrenjanin i smeštaja u hotel dobijam pravu sliku Evropskog prvenstva. Nakon prvog sastanka koji je održan 31.8. polako shvatam šta je moj posao. U prvih par dana bilo je najviše posla oko organizacije, kako u hotelu, tako i u hali. Hala je bila najveći problem jer je bila sva u staklu, pa je sunce pravilo smetnje. Za rešavanje ovog problema pozvani su ni manje ni više nego - alpinisti iz Beograda. Pored ove, nije bilo većih teškoća u hali.

Veoma zanimljivo bilo je sa smeštajem u hotelu, jer su ekipe počele da dolaze sa više članova nego što su najavile - pri tom je u hotelu bila unapred ugovorena svadba, koja je dodatno zakomplikovala stvari. Pošto je hotel u jednom trenutku bio bez ijednog praznog kreveta, nekoliko nas je moralo da pronadje prenoćište na drugom mestu. Nekoliko dana sam proveo u Ečkoj, koja se nalazi nekoliko kilometara od Zrenjanina.

Moj poslo je bio rad sa članovima CEV-a. Zvaničnici takmičenja su bili Riet Ooms (NED), predsednik Žirija, zatim Pierre Mulheims (LUX) sekretar, Willy Bruninx (BEL) i Slobodan Milošević (SRB).

Ispred Sudijske komisije CEV, predsednik komisije bio je Fred Kroger (GER), Govert Van Velsen (NED), sekretar, Joseph Michiels (BEL), prof. Dr. Vladimir Ćuk (SRB).

Posao se sastojao iz nalaženja i skupljanja obrazaca koji su bili potrebni čelnicima CEV-a. Zajedno sa njima sam unosio podatke u određene obrasce. Pošto posedujem izvesno znanje iz oblasti računara i modernih tehnologija, bio sam zadužen za dobar deo informatičke opreme, tako da sam u prva tri dana bio non-stop sa laptopom i štampačem. Tih dana bio sam verovatno najtraženija osoba u hotelu jer je stalno nekome trebalo nešto da se štampa, nađe, popuni, napravi, itd. Nakon tri dana došli smo na ideju da jednu radnu stanicu sa štampačem instaliramo na info-desku, što je meni mnogo olakšalo posao - a i drugima. Jer je sada svako mogao da štampa šta mu je bilo potrebno. Moram da kažem da su mi jako puno pomogli članovi CEV-a, što, priznajem, nisam očekivao - ili bar ne u tolikoj meri. Jer su sve što ja uradim pregledali i odobrili za dalji rad. Dešavalo se da deo

obrazaca popunjavamo zajedno, pa naknadno pregledanje nije bilo potrebno, što je značajno ubrzalo rad.

Biti najmlađi u organizaciji ima svoje prednosti i mane. Prednosti su brojne i nema potrebe da ih nabrajam. Loša strana je što kad postane „gusto“ svi prebacuju posao, odgovornost na druge. Takođe, ponekad imaš više ljudi koji ti govore šta da radiš, što ume da ti napravi problem. Ja sam jednom bio u problemu upravo iz tog razloga. Jer, ako slušam osobu X i uradim kako mi ona kaže onda ne radim kako mi je osoba Y rekla, itd.

Po meni, organizacija takmičenja je bila jako dobra. Primetio sam da su ljudi iz CEV-a bili zaprepašćeni kojom brzinom mi ovde u Srbiji otklonimo svaki problem. Jer smo mi svaku zamerku sa njihove strane usvojili i uradili kako oni kažu. Tako da je bilo koji problem na koji su oni nama skrenuli pažnju bio otklanjan u toku dana. To je za njih bilo nezamislivo, što nisu ni krili, već su to na sastancima narednog dana javno iznosili, uz brojne pohvale. Često su nas pitali kako smo nešto uspevali da rešimo za tako kratko vreme. Kada su počele utakmice sve je došlo na svoje. Svako je znao svoj deo posla i, polako, posao je počeo da se rutinski obavlja. Bilo je mnogo više slobodnog vremena, atmosfera je bila opuštenija, ali ne previše.

Sve sudije, tačnije njih 16, došlo je najpre u Zrenjanin. Tu su imali prvu sudijsku kliniku, kasnije testiranje i medicinski pregled. Sve sudije su prošle na testiranju. Na žalost, jedan sudija nije prošao medicinski pregled i vraćen je kući. Nakon određivanja koje sudije će u kom gradu suditi, osam sudija je otišlo za Niš, a sedam je ostalo u Zrenjaninu. Primetio sam da ima dosta mladih sudija, što me je obradovalo, među kojima je bio i naš Vladimir Simonović. Iako su većinom sudije bile mlade, pored njih bio je i sudija iz Slovenije koji se ovim Evropskim prvenstvom oprostio od suđenja na međunarodnoj sceni.

Sudije su slobodno vreme uglavnom provodile u hotelskom kafeu, gde su razmenjivali iskustva sa utakmica. Neki su se odlučili da razgledaju grad, pa su slobodno vreme provodili u šetnji po Zrenjaninu.

Što se suđenja tiče, ne znam da li sam dovoljno kompetentan da bih pisao o tome, ali mislim da mogu da navedem svoje mišljenje. Prvo, primetio sam da su sve sudije dosta primenjivale, odnosno koristile savete sa sudijskih klinika. Na primer saradnja prvog i drugog sudije, vizualni kontakt sa linijskim sudijama i sa drugim sudijom, itd. Videlo se da su pojedine sudije tek izašle na međunarodnu scenu. Primetio sam da je na pojedinim utakmicama kriterijum kod zadržanih lopti bio dosta nizak. Moram reći da je bilo i za mene neočekivanih grešaka, pogotovo drugog sudije. Svakako ove greške nisam očekivao od međunarodnih sudija. Evo nekoliko grešaka koje su mi posebno zapale za oko. Na početku jedne utakmice drugi sudija je nakon provere postave ekipa dao loptu ekipi A da servira, a trebalo je da servira ekipa B, pa su članovi sudijske komisije morali da reaguju. Onda na istoj toj utakmici u trećem setu nakon par poena ustanovilo se da igrač broj 10 ekipe A koji se nalazi na terenu nije i na listiću za početnu postavu. Takođe u ovoj situaciji su reagovali članovi sudijske komisije.

Sa ovim nesavršenim izveštajem želeo sam da vam prenesem neka svoja razmišljanja sa Evropskog prvenstva za Juniorke u Zrenjaninu i Nišu.

Ovim putem želeo bih da se još jednom zahvalim svima koji su mi dali šansu i ukazali poverenje. Nadam se da sam to poverenje opravdao i da sam bar malko doprineo ovom Evropskom prvenstvu za juniorke.

Sportski pozdrav!

(Napisao 22.9.2010. Ivan Petrović iz Šapca,
od 1. maja 2010. regionalni sudija,
sudija sa liste Regionalne lige OS Valjevo)